

En kamp foregikk i den grå tiden, før dag og natt var skapt. En ilter drage presset seg opp hulen fra jorden indre. Den nedkjempet en annen drage, som sto i veien. Mer rasende enn vanlig satte den fyr på fjellene, bare for å slippe ut litt stim. Den tenkte bare på seg selv og hadde aldri har en eneste tanke eller omtanke for andre. Og den var fornøyd med det.

I dette øyeblikk forandret Skaperen tidens orden, skilte lys og mørke og det ble en første morgen. En sommerrugl kom ut av sin kokong, en sommerfugl fra den første tiden, ulik våre sommerfugler nå, som er skrumpet til en miniatyrer av hva de en gang var, som også vi er skrumpet inn i oss selv.

Den flagret glad avsted med vinden, som tok den mot jorden. Der hadde ilden brent ut, fjellene hadde funnet sin plass. Der nede så sommerfuglen den iltre dragen, og drevet av medfølelse ville den gi dragen skjønnhetens gave, men den kastet skygge der den kom flygende.

Det visste ikke sommerfuglen. For bare skyggen,. Ikke hennes skjønnhet nådde fram til dragen.

- Vekk med deg, du der oppe, du skygger for solen, ropte dragen, som ikke ble i bedre humør av det som skjedde.
- Jeg vil bare kjøle deg ned litt før du setter fyr på deg selv. Og så vil jeg gi deg skjønnhetens gave.
- Har man hørt på maken. Du skal ikke bry deg, sa dragen, ilden tok til å koke i den på nytt og den og spyttet ild, men ildetungene nådde ikke sommerfuglen der i høyden.
- Men bare se på meg, sa sommerfuglen, den danset med vinden, har ikke du også lyst til å leke og ikke bare være så tung til sinns og ilter på alle og enhver du møter på din vei?
- Nå har jeg hørt det også. At livet er en lek. Nei, det er arbeid og ansvar, og forsvinn så.
- Jeg forsvinner snart, men jeg må først kjøle deg ned før du brenner opp av din egen ild..
- Nå har man hørt det også fra en sommerfugl, som vinden feier med seg. Jeg er den store dragen fra jordens indre og jeg skal avsted for å finne min dragekvinne og flytt deg, for du sperrer sikten.
- Men se på meg, for i meg kan du finne fargenes skjønnhet.
- Nå har man hørt det også, at den som kommer med skygge har fargenes gave å gi bort.
- Bare skjønnheten kan løfte opp dine tunge tanker, svarte sommerfuglen der i vinden.
- Så se meg, jeg har pyntet meg i alle farger for deg. Jeg vil gi deg dem alle.
- Du mangler den grå fargen, den jeg elsker, svarte dragen nesten støtt.

For ved disse ordene tok noe ukjent til å bevege seg i dens indre. Det ukjente var skummelt og det var det best å skyve vekk og få det til å forsvinne.

- Men du er grå, svarte hun, og kan trenger å pynte deg.

Akkurat da viste vinden ett av sine luner. Den presset sommerfuglen mot jorden, så den landet på dragens hode.

Dragen hoppet til og viftet med halen, den ristet på hodet, men sommerfuglen satt der lett som et vart pust.

- Ikke bare skygger du for solen, men så lander du også på hodet mitt, så jeg må bære deg.
- Store sterke drage, jeg veier bare ett gram og det er vel ikke noe for deg. Og nå gir jeg deg noe du ikke har, noe vektløst, nemlig farger.

- Nå har jeg hørt det også. Jeg er drage og grå er dragenes skjønnhet. Forsvinn så.
- Men trenger du som har alle ildens farger å fortsette som en grå drage? Kan du ikke ta fargene ut av ilden i stedet for å brenne andre med ildens tunge?
- Jeg er dragen og slik er jeg bare, svarte dragen irritert.
- Men også du kan bli lettere til sinn og mer lysende, svarte sommerfuglkvinnen.

Hun kjente seg litt bedrøvet fordi hennes gave ikke ble mottatt av den store dragen. Det var ikke det at hun ville forandre ham, men at han skulle forandre seg selv.

Slikt sommerfuglssnakk hadde dragen aldri hørt. Den fnøs i nesten og sprutet ild og gnister. En av ildtungene traff sommerfuglen denne gangen, og den tok til å brenne. Den flagret med vingen, men det gav ilden næring.

Så brant den opp. Den ble aske, grå aske

Da gråt dragen en tåre. Overveldet av en uventet følelse ble alt flytende omkring den. Tåren ble et hav. Opp av havet kom en kvinne. Dragen kjente henne ikke. Han fikk lyst på henne. Han pyntet seg med ildens farger og brasket seg på stranden.

- Se på meg, jeg er ung og sterk, sa dragen, jeg har pyntet meg for deg.
- Det kan jeg se, du pynter deg med låne fjær, svarte hun.
- Nei, det er ildens farger jeg pynter meg med.
- Nei, dødens farger ser jeg. Du tok skjønnheten fra en annen, skapte den ikke selv. I hjertet ditt er en skygge etter hun som brant opp, hun som kom med skjønnhetens gave. Du har skyggen etter det du gjorde med henne i ditt hjerte.

Da ble dragen bedrøvet for første gang. Virkelig bedrøvet. Den forsto hva som var skjedd. Den hadde drept skjønnheten med sin ild. Denne gangen fikk ilden fikk medlidenhet med dragen og lyste opp skyggen i dens hjerte.

Da fikk dragen se skjønnhetens gave for første gang. Bedrøvelse kom tilbake, ekte bedrøvelse og anger. Denne følelsen kjempet i ham, kjempet med skjønnheten og kjærligheten, som den kampen han hadde kjempet i den grå tiden, før dagen, bare det at denne gangen foregikk kampen i ham selv og ikke mot noen andre..

Kvinnen gikk sin vei, forlot denne iltre dragen, så den kunne kjempe sine egen kamp ferdig og forstå. Akkurat da forsto dragen. Den forsto at bedrøvelse og kjærlighet var dens ideelle tilstand. Forståelsen ble dens egne vinger, så den også kunne fly, og ikke bare være en tyngde på jorden.

Den fløy helt perfekt i egne øyne. Men fuglene i lufta syns den strevet mye for å få det til, så de lo av den. I et av sine luner fikk vinden også lyst til å lære denne drageflygeren ett og annet. Først løftet den dragen høyt opp og så splittet den luften, sugde den ut og dragen falt som en stein ned gjennom et lufttomt rom

- Hjelp, ropte den, hjelp meg, hjelp meg.

Sommerfuglkvinnen hadde sett alt dette. Dens hjerte ble beveget og uten videre satte den ut vingen sin og dragen landet på den.

- Du igjen, sa dragen.
- Jeg igjen. Jeg hørte ditt rop om hjelp.
- Hvordan kan du redde den som en gang brant deg opp?
- Fordi jeg elsker. Jeg elsker mer enn meg selv. Jeg elsker deg. Fargene er tegnet på min kjærlighet.

De ordene rammet dragen i hjertet. Da begynte det som førte til at den ble omskapt. På den nye jorden ble den kjent under navnet Sommerfuglfjellet.

ailo gaup